

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/975/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212228442
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7212228442.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu vo veci žalobkyne Pohotovosť s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 18C/272/2012-111 z 5.9.2014 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čoho sa žalobkyňa návrhom, podaným uňho 27.9.2012 domáhala, na základe akého právneho titulu si nárok uplatnila, čím ho odôvodnila, že majetkovú škodu vyčíslila ako škodu zodpovedajúcu sume istiny s príslušenstvom, ktorá jej vyplývala z právoplatných rozhodcovských rozsudkov, konanie o ktorých už nemôže byť predmetom súdneho konania a nemôže sa ich žalobkyňa z toho dôvodu domáhať, že nemajetkovú ujmu vyčíslila ako dvadsať percentný podiel majetkovej škody a odôvodnila ju frustráciou, úzkosťou, pocitmi nespravodlivosti i nedôvery v právo u členov riadiacich orgánov spoločnosti žalobcu, zánikom plánovaných podnikateľských aktivít v dôsledku vyvolanej straty zisku z už realizovaného obchodu a vznikom neistoty v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré by spoločnosť žalobcu mohla prijať. Poznamenal, že uznesením o spojení vecí na spoločné konanie zo dňa 4.10.2012 č. k. 18C 272/12-8, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11.10.2012, sa predmetom tohto súdneho konania stali aj veci pôvodne vedené pod sp. zn. 18C/271/2012, 18C/269/2012, 18C/268/2012, 18C/267/2012, 18C/262/2012, 18C/261/2012, 18C/260/2012, 18C/258/2012, 18C/256/2012, 18C/255/2012, 18C/252/2012, 18C/247/2012, 18C/242/2012, že na základe rozhodnutia o spojení vecí, predmetom sporu je tak nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vyplývajúci z konania Okresného súdu Košice II v exekučných veciach žalobcu ako oprávneného voči povinným, ktorých menovala, že náhrada škody uplatnená žalobkyňou vo vzťahu k jednotlivým exekučným konaniam v súhrne zodpovedá sume 45 063,52 eur, náhrada nemajetkovej ujmy predstavovala 20% podiel z tejto škody a činí 9 012,60 eur. Uviedol ako sa k žalobe vyjadrila žalovaná o. i., že pre uplatnenie nároku na súde neboli splnené podmienky, pretože nárok žalobkyne nebol predbežne prerokovaný podľa § 15 ods.1 zák. č. 514/03 Z.z.. Žalovaná uviedla, že 23.4.2012 boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, no žalobkyňa neposkytla potrebnú súčinnosť na doloženie dokladov preukazujúcich existenciu nároku, preto náhrada škody je uplatnená na súde predčasne. Konštatoval, že pojednávania, na ktorom bolo vyhlásené rozhodnutie vo veci samej, sa riadne a včas predvolaní účastníci konania nezúčastnili, žalovaná súhlasila s konaním v neprítomnosti, že žalobkyňa

žiadala o odročenie pojednávania z dôvodu, že nebolo rozhodnuté o námietke zaujatosti a súčasne navrhovala doplnenie dokazovania znaleckým posudkom č. 1/14 a znaleckým posudkom „ktorý zadal ako objednávku“ znalcom v odbore právne vzťahy k cudzine. Poukázal na to, že Krajský súd v Košiciach rozhodol ešte 22.10.2012 svojím uznesením č. k. 5 NCc 72/12-35, ktoré bolo riadne doručené žalobkyni cestou jej zástupcu 23.11.2012, že konajúci sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania v danej veci.

K návrhu žalobkyne na dokazovanie, bolo ním zistené, že žalobkyňa do konania sp.zn. 36C 241/12 OS Košice II doručila posudok č. 1/14, že existencia ďalšieho znaleckého posudku (ďalej len ZP) ani jeho súvislosť s prejednanou vecou preukazné v konaní neboli, že s predmetným ZP sa oboznámil, z ktorého si vyhotovil kópiu, pričom zistil, že jeho obsah a závery nijako nesúvisia s predmetom sporu. ZP č. 1/2014 bol vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave 17.1.2014, a obsahuje vyčíslenie nákladov vzniknutých žalobkyni v súvislosti s administratívnymi a inými úkonmi žalobkyne v exekučných konaniach ako sú náklady na tlač, poštovné, telefónne poplatky, mzdu zamestnancov a pod.. Uzavrel, že v zmysle § 119 O. s. p. neboli zistené žiadne dôležité dôvody na odročenie pojednávania a rozhodol v neprítomnosti sporových strán.

Vo vzťahu k námietkam žalovanej o predčasnom uplatnení nároku na súde pre nesplnenie podmienky predbežného prejednávania, citoval § 16 ods.1 zák. č. 514/03 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, podľa ktorého, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo neuspokojenej časti nároku na súde. Nie je spochybňované, že žalobkyňa žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podala, samotná žalovaná vo svojom procesom stanovisku doručenom mu 23.1.2013 jednoznačne vyjadrila, že nárok žalobkyne neuznáva, teda ho neuspokojí, čím boli splnené podmienky vyžadované zákonom pre konanie o nároku žalobkyne pred súdom.

Citoval znenie § 3 zák.č. 514/03 Z.z. a uviedol, že nárok žalobkyne vychádza z tvrdenia, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu preskúmal podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku rozhodcovský rozsudok, čo žalobkyňa označila za nesprávny úradný postup. Za zákonom odporujúci postup exekučného súdu žalobkyňa považuje úplný judiciálny proces zahrňujúci zistenie skutkového stavu, výber právnych noriem a meritórne rozhodnutie vo veci, že podľa jej názoru exekučný súd nemá legitimitu na vykonávanie úkonov smerujúcim k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým výsledkom, že veriteľ stratí možnosť vykonať svoje právo a dostáva sa do situácie, akoby exekučný titul bol zrušený.

Ako vyplýva z obsahu súdnych spisov v exekučných konaniach rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky majúcej charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, teda neplatného právneho úkonu, že rozhodcovské doložky sa týkali spotrebiteľských zmlúv uzavretých medzi žalobcom a povinnými v postavení spotrebiteľa, že exekučný súd pritom vychádzal z rozhodnutia Európskeho súdneho dvora (ESD) C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones sl verzus Rodrigues Nogueira, poukázal na režim spotrebiteľských zmlúv a interpretačné pravidlá vyplývajúce zo smernice Rady 93/13/EHS z 5. 4. 1993 o ochrane spotrebiteľa ako aj judikatúru Európskeho súdneho dvora (C 240/98, C 243/98 a pod.) a na to, že uznesenia exekučného súdu o zamietnutí žiadostí o vydanie poverenia exekútorovi boli potvrdené tiež odvolacím Krajským súdom v Košiciach. Uviedol, že exekučný súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, že táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c, d/. Ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.(§44 ods.2 Exekučného poriadku). Poukázal na konštantnú judikatúru (IV.US 60/2011, NS SR sp.zn. 3 MCdo 11/10, 5 Cdo 291/10, 3 Cdo 146/11, 3 Cdo 133/12), ktorou bolo ustálené, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd zaoberá aj tým, či k návrhu je pripojený spôsobilý exekučný titul, že ex offo skúma, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho rozhodnutie a vydanie, či je vykonateľné po stránke formálnej ako aj materiálnej, že exekučný súd bol teda oprávnený a povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy. V nadväznosti na rozhodnutia súdneho dvora (C 40/08 vo veci Asturcom) v súlade s výkladom smernice Rady EHS 93/13 z 5.4.1993, exekučný súd bol povinný ex offo preskúmať povahu rozhodcovskej doložky obsiahnutej v spotrebiteľských zmluvách, či sa nejedná o nekalú podmienku v zmluve a z toho vyvodit' príslušné dôsledky. Rozhodcovský rozsudok na vydanie, ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského rozsudku je nevykonateľný, majúci účinky paaktu-nulitného aktu. Poukázal na to,

že rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, neboli zrušené pre nezákonnosť, nebola konštatovaná ani nesprávnosť postupu exekučného súdu pri preskúmaní exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku. Uviedol, že rozhodnutie vydané rozhodcovským súdom bez toho, aby mal k tomu založenú právomoc platne uzavretou rozhodcovskou doložkou, je ničotným aktom, nemajúcim právne účinky vo vzťahu medzi osobou oprávnenou a povinnou z tohto rozsudku (NS SR sp.zn. 3 Cdo 133/12, KS Trnava sp.zn. 10Co 308/11). Tento právny následok nevyplýval z činnosti exekučného súdu, ale z konania samotného žalobcu, ktorý neplatné rozhodcovské doložky dojednal.

Poukázal na čl. 48 ods. 2, 127 Ústavy SR, § 18, § 49 zák. č. 38/93 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR. Uviedol, že žalobkyňa ani netvrdila ani nepreukazovala, aby v exekučných konaniach, z ktorých si uplatňuje nárok na náhradu škody v súvislosti s nedodržaním zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia, bola konštatovaná Ústavným súdom SR alebo iným orgánom existencia prietahov v konaní, že konajúci súd, ako súd patriaci do sústavy všeobecných súdov nemá zákonom danú právomoc na konštatovanie prietahov v inom súdnom konaní, ktorú okolnosť možno dovodiť aj zo skutočnosti, že ústavný súd v konaní o sťažnostiach fyzických i právnických osôb na porušenia článku 48 ods.2 Ústavy SR rozhoduje aj o prípadnom odškodnení sťažovateľa, ktorému môže priznať tiež náhradu ujmy spôsobenej zistenými prietahmi v konaní, ktorú si žalobkyňa uplatňuje v tomto spore. Záveru, že nemá kompetenciu na konštatovanie prietahov v konaní iného všeobecného súdu, nasvedčuje aj znenie § 9 ods.2 zák. č. 514/03 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinný od 1.1.2013, podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prietahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenie sťažnosti, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR. Pre posúdenie dôvodnosti tejto časti nároku žalobkyne, tak absentuje základný predpoklad, ktorým je rozhodnutie príslušného orgánu, že exekučný súd nevydal rozhodnutie bez zbytočných prietahov resp. v lehote primeranej. Poukázal na § 44 ods.2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1.6.2010 a je toho názoru, že ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie, že len výkladom bolo možné ustáliť, že aj o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia má súd rozhodnúť v stanovenej 15 dňovej lehote, že pritom je ale nepochybné, že pokiaľ návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, javili známky rozporu so zákonom, vyžadovalo sa dôslednejšie preverenie týchto skutočností a 15 - dňová lehota je neprimerane krátka. Aj z uvedených dôvodov s účinnosťou od 1.6.2010 bolo novelizované znenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku tak, že 15- dňová lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c/d/, ktorým exekučným titulom bola notárska zápisnica obsahujúca právny záväzok, v ktorej povinná osoba súhlasila s vykonateľnosťou, a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií. Aj keď zákon o rozhodcovskom konaní zák.č. 244/02 Z. z. nepoužíval pojem „rozhodcovské komisie“, bolo možné analógiou legis vztiahnuť uvedené ustanovenie aj na rozsudky rozhodcovského súdu, teda, že 15-dňová lehota na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia sa nevzťahuje aj na rozhodnutie rozhodcovského súdu. Výslovne zákonodarca takto upravil znenie zákona s účinnosťou od 1.6.2011, keď medzi exekučné tituly podľa § 41 ods. 1 písm. c/, d/, na preskúmanie ktorých sa nevzťahovala 15-dňová lehota, zaradil aj rozhodnutia rozhodcovských súdov. Bez ohľadu na zmeny v právnej úprave v § 44 ods.2 Exekučného poriadku, však možno nepochybné konštatovať, že primeranosť lehoty na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti exekútora je vždy potrebné posudzovať vzhľadom na konkrétosti prípadu ako to vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu. V dotknutých exekučných konaniach boli predmetom prieskumu rozhodcovské rozsudky vzťahujúce sa k spotrebiteľským zmluvám, pri ktorých bolo potrebné ex offo preskúmať platnosť rozhodcovskej doložky z hľadiska existencie neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, preto nedodržanie 15-dňovej lehoty by nebolo možné bez ďalšieho považovať za zásah do práv žalobcu. Z obsahu exekučných spisov, ktoré sú predmetom sporu vyplýva, že exekučný súd rozhodol včas resp. v lehote primeranej povahy sporu. Uviedol, čo zistil z exekučných spisov 38Er 1899/11, 49Er 2063/12, 49Er 196/11, 38Er 1094/11, 35 Er 2308/12, 39Er 245/12, 38 Er 2310/12 35Er 88/11, že vo všetkých zmienených exekučných konaniach bola dodržaná 15-dňová lehota na rozhodnutie súdu o žiadosti, resp. súd konal o žiadosti v čase, keď sa zákonná lehota na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia nevzťahovala. V prípade ostatných konaní, v ktorých bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá podľa Exekučného poriadku v znení účinnom do 1.6.2011, a stalo sa tak po uplynutí 15 dňovej lehoty, dôvodnosť nároku žalobkyne by bolo možné posudzovať tiež podľa kritérií vymedzených rozhodnutím Ústavného súdu SR sp.zn. I ÚS 476/2012, pričom konštatoval nemožnosť dovolávať sa ochrany práv na prejednanie vecí v

primeranej lehote bez zbytočných prieťahov v takom konaní pred všeobecných súdom, ktoré z hľadiska druhu i povahy netrvá tak dlho, aby sa vôbec o zbytočných prieťahoch dalo uvažovať. V tejto súvislosti uviedol, čo zistil v exekučných spisoch 38Er 3167/10, 38ER 1241/10, 38Er 3334/10 49 Er 3767/2009, 35 Er 2355/10, 38Er 196/11 a uzavrel, že lehota, v ktorej exekučný súd rozhodol o žiadostiach o udelenia poverenia v uvedených konaniach je primeraná charakteru posudzovaných vecí vyžadujúcich si dôslednejší prieskum (spotrebiteľské právo), a konanie o žiadosti netrvalo tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prieťahoch. Uviedol, že žalobkyňa svoj nárok vyvodzovala zo zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, za ktorý sa podľa § 9 zák. č. 514/03 Z. z.. Konštatoval, že v exekučných konaniach nebolo zistené konanie či opomenutie, ktoré by bolo možné považovať za nesprávny úradný postup, nebola zistená ani existencia nezákonného rozhodnutia, niet tak žiadneho zákonom definovaného dôvodu, na podklade ktorého by žalobca mohol uplatňovať nárok na náhradu škody a navyše žalobkyňa ani nepreukázala, aby mu vznikla nejaká škoda, a aby táto bola v príčinnej súvislosti s tvrdeným postupom OS Košice II v exekučnom konaní. Z obsahu úverových zmlúv, ktoré boli podkladom pre rozhodcovské konanie je však zrejmé, že pohľadávka priznaná žalobkyni rozhodcovským rozsudkom zahŕňala aj právo na príslušenstvo - úroky 0,25% denne z dlžnej sumy, čo zodpovedá až 100-násobnému navýšeniu istiny za každý rok, resp. úrok bol priznaný, aj keď v zmluve dohodnutý nebol. Niet dôvodu sa domnievať, že žalobkyňa by bola v konaní pred všeobecným súdom úspešná a už vôbec nemožno vyvodiť príčinnú súvislosť medzi nezákonnými alebo zákon obchádzajúcimi zmluvnými ustanoveniami nachádzajúcimi sa v zmluvách žalobkyne a činnosťou exekučného súdu. Obsah zmluvných ustanovení je dôvodom, pre ktorý nebolo možné považovať rozhodcovské doložky za platné, a za tento obsah nesie v plnej miere zodpovednosť žalobkyňa, ktorá zmluvy vyhotovovala.

Uzavrel, že žalobkyňa nepreukázala žiadny z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu (nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie, vznik škody, príčinnú súvislosť), neexistujú ani žiadne dôvody pre náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výšku odvodila len matematickým výpočtom od výšky spôsobenej škody. Citoval § 17 ods.3 zák. č. 514/03 Z.z, a uviedol, že v návrhu však absentujú skutočnosti rozhodujúce pre zistenie, či by vôbec mohlo dôjsť k vzniku nemajetkovej ujmy spoločnosti žalobkyne, pričom subjektívne pocity jej riadiacich členov, nie sú právne významné. Potrebné by však bolo prihliadať na samotné správanie sa spoločnosti Pohotovosť s.r.o. v dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahoch. Kriticky sa k obsahu zmluvných podmienok v zmluvách žalobkyne uzavretých so spotrebiteľom vyjadrila aj Európska komisia, ktorá konštatovala, že zmluvné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa, a prostredníctvom inštitútu rozhodcovského konania má veriteľ možnosť uplatniť svoje nároky bez toho, aby boli posúdené podľa týchto relevantných noriem. Aj z uvedeného je zrejmé, že problémy s vymáhatelnosťou nárokov zo spotrebiteľských zmlúv uzavretých spoločnosťou, sú v príčinnej súvislosti s negatívnymi obchodnými praktikami spoločnosti. Rozhodnutie o trovách konania vyplýva z § 142 ods.1 O. s. p., že v danom prípade žalobkyňa, ako neúspešná sporová strana nemá právo na náhradu vzniknutých trov, žalovanej žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli, preto rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Žalobkyňa proti označenému rozsudku podala v celosti toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.]; b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p.]; c) súd neúplne zistil skutkový stav vecí, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.]; d) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.]. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: 1) zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite vecí na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v §9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopostil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Takéto rozhodnutie musí byť zrušené. 2) Podľa čl. 144 ods.1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods.2 a 5 a zákonom. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný § 9 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom §9 ods.2 zák. č. 514/2003

Z.z. v znení zák. č. 412/2012 Z.z. Súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

K otázke trvania stavu právnej neistoty, viedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie, a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

K úvahám o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou je toho názoru, že 1) Súdu neprislúši polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnymi aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. 2) Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory ako napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy atď. Štrasburský súd tiež uviedol: „Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods.1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote.“ Súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie. Nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu žalobcovi a to vo forme tej, že on nepresadzoval vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Je to predovšetkým štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie veci v primeranej lehote. 4) Ona (žalobkyňa) vôbec nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

K oboznámeniu sa so Znaleckým posudkom č. 1/2014 (ďalej len ZP) o výške vzniknutej škody 1) predložila ako dôkaz o vzniku škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. ZP č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným ZP je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na ňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku a to v posudku určenej výške. 2) Ak okresný vo svojom odôvodnení rozsudku konštatuje, že nepreukázala, že by jej postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda pričom ďalej uvádza, že bližšie nešpecifikovala jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky počas obdobia omeškania exekučného súdu, nakoľko určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku, potom súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým ZP, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli ňou vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky, že súčasťou ZP sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, nákladoch na úpravu informačného systému, nákladoch na poštovné a nákladoch na telekomunikačné služby. 3) Nemožno sa napokon nevyjadriť ku skutočnosti, že ona predložila ZP až po roku a pol od podania žaloby na súde. V tejto súvislosti dala do pozornosti samotný ZP, z ktorého vyplýva, že zadala vypracovanie ZP ešte 1.3.2013. Vypracovanie ZP je tak dôkladné a zároveň jeho vypracovanie bolo tak zložitá, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov, že jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. Táto skutočnosť je objektívnou skutočnosťou, ktorú ona nevie ovplyvniť. Vyššie uvedená zložitosť veci predstavuje aj zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Navyše vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bola nútená svoje nároky uplatniť včas, a to aj v situácii, kedy vedela výšku škody určiť len odhadom, a nebol priestor na získanie ZP. 4) V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. V tomto konaní tak bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, a to prinajmenšom navrhovaným medzitimným rozsudkom.

K návrhu na prerušenie konania 1) Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu jej návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva jej na zákonného sudcu a práva na nestranný súd

na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu uvedeného tvrdenia poukázala na judikatúru krajských súdov (mutatis mutandis Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014, z ktorého citovala).

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiada, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odvolací súd podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (lebo v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu uvedenom v § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a zistil, že rozsudok je vecne správny, odvolací súd sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa stotožňuje v celom rozsahu, lebo sú správne a zákonné a so skutočnosťami namietanými v odvolaní sa vyrovnal už prvostupňový súd (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p. a podľa § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok verejne vyhlásil).

Podľa čl. 152 ods.4 Ústavy, zavedenej zákonom č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z čl. 46 ods.1 Ústavy SR vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne SR.

Podľa § 212 ods.3 O.s.p., na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K odvolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p. uvádza, že podľa § 157 ods.2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho a z akých dôvodov sa navrhovateľ (žalobca) domáhal, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí stručne a jasne objasniť skutkový a právny základ rozhodnutia. Nemusí však dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p.. Vzhľadom na argumentáciu odvolateľa treba poukázať na rozdiel medzi (na jednej strane) rozhodnutím, ktoré nemá náležitosti predpokladané v § 157 ods. 2 O.s.p. a je z tohto dôvodu nepreskúmateľné a (na druhej strane) rozhodnutím, ktoré tieto náležitosti má, je však vecne nesprávne. Ak súd svoje rozhodnutie dostatočne odôvodní (vysvetlí), rozhodne ale na základe nesprávnych skutkových alebo právnych záverov, nejde o rozhodnutie nepreskúmateľné.

Uvedený odvolací dôvod nie je daný a názor žalobkyne, že sa jej postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom je nedôvodný, ide len o jej subjektívny, ničím nepodložený pocit.

Tvrdenie, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

Podľa § 120 ods.1 tretia veta O. s. p. súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Súdna prax vykladá toto ust. tak, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhované dôkazy, pričom také vykonanie dôkazov je podmienené ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou

pre rozhodnutie vo veci a ide o dôkazy, ktoré vyplynú z priebehu konania. Súd má iba možnosť vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrnuté dôkazy, ale nie povinnosť a preto iba od neho závisí, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, avšak ak by bol v konaní takýto dôkaz potrebný a nevyhnutný a súd by o ňom vedel, bez ohľadu na návrhy účastníkov konania by musel výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, lebo je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že základný princíp nezávislosti súdu je potrebné dôsledne aplikovať aj na jeho postup podľa § 120 ods.1 tretia veta O. s. p. a v každom štádiu konania zväžiť, ktoré dôkazy - vzhľadom na uplatňovaný petit - treba výnimočne a nevyhnutne vykonať pre rozhodnutie vo veci. Takýto výklad uvedeného ust. nie je ani v rozpore s uznávanou a v praxi súdov aplikovanou a nespochybňovanou skutočnosťou, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhované účastníkmi konania, keď ich vykonanie (nevykonanie) závisí od jeho hodnotenia s poukazom na § 132 O. s. p.

Súd v prejednávanej veci správne postupoval, keď bez ďalšieho dokazovania uzavrel, že žalobkyňa nepreukázala žiadny z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu (nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie, vznik škody, príčinnú súvislosť), že neexistujú ani žiadne dôvody pre náhradu škody a nemajetkovej ujmy a vykonanie akéhokoľvek ďalšieho dôkazu je nadbytočné, preto je tento odvolací dôvod daný.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s §132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p.

Súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p., preto tento odvolací dôvod tiež nie je v prejednávanej veci daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vecí [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.] je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania). Žalobkyňa namieta chybné použitie § 9 ods.2 zák. č. 514/03 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013. Súd v tomto konaní posudzuje nárok žalobkyne výlučne na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a iba podľa týchto zákonných podmienok tohto citovaného zákona o nároku žalobkyne potom môže rozhodnúť (zák. č. 514/2003 Z.z.). Rozhodnutia, ktorých nezákonnosť žalobkyňa namieta a ktoré sú základom nároku na náhradu škody doposiaľ neboli príslušným orgánom štátu zrušené ani nebola príslušným orgánom konštatovaná ich nezákonnosť. Z uvedeného dôvodu je návrh žalobkyne nedôvodný a v rozpore so zák. č. 514/2003 Z.z., nárok žalobkyne na náhradu škody nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý bol platný v

čase vzniku škody (do 31.12.2012), preto nie je daný samotný základ nároku žalobkyne a z uvedeného dôvodu sa nezoberal ani správnosťou vyčíslenia náhrady škody či nemajetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa požadovala.

Zákonná úprava obsiahnutá v § 120 O.s.p. rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nesporovým konaním. Okrem toho akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní, dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch ako dokazovanie v konaní nesporovom. V sporovom konaní účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. To ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Zákon v § 120 ods.1 veta tretia O.s.p. vychádzal z toho, že súd síce nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhané dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide tu o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhané dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti.

Súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu a z vykonaných dôkazov podľa § 153 ods.1 O.s.p. ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné.

Odvolací súd hodnotí odvolanie ako neopodstatnené, súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je presvedčivé.

Odvolací súd predovšetkým poukazuje na čl. 35, lebo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5NcC/72/2012 - 35 z 22.10.2012 konajúca sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na OS Košice II sp. zn. 18C/272/2012.

Odvolací súd o.i. má vedomosť aj o tom, že ústavný súd pre nedostatok právomoci nielenže neprijal ústavné sťažnosti Pohotovosti, s.r.o., ale rozhodol o nich tak, že nemá právomoc rozhodovať o návrhu na prerušenie konania (ÚS SR odmietol sťažnosti žalobkyne, napr. I.ÚS 293/2013, I. ÚS 311/2013, III. ÚS 351/2013, pozri aj uznesenie NS SR 7Cdo 3/2013, 7CoE/90/2013, keď všeobecný súd správne interpretoval právne predpisy v exekučnom konaní).

K jednotlivým dôvodom zamietnutia žaloby na náhradu škody z tvrdeného nezákonného rozhodnutia, s ktorými dôvodmi sa výstižne a presvedčivo vyporiadal súd prvého stupňa je potrebné zvýrazniť, že pri náhrade škody na základe zákona č. 514/2003 Z.z. je treba splniť niekoľko podmienok a to:

1/ predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne,
2/ vydanie nezákonného rozhodnutia, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom a podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorého by sa mala nezákonnosť týkať ako aj ďalšiu podmienku s tým, že ak chýba čo i len podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať. O.i. je potrebné predložiť a preukázať žalobkyňou aj zrušenie nezákonných rozhodnutí, z exekučných spisov, ktoré sú pripojené ku tomuto konaniu nevyplýva, že by pred súdom prvého stupňa, aby tieto uznesenia, ktorými bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, boli zrušené, žalobkyňa o tomto súdu žiadne dôkazy nepredložila a o.i. to v žalobe ani netvrdila.

Podobne pozri aj exekučnú vec Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo 234/2012 z 11.9.2013). Argumenty žalobkyne v odvolaní nevyvrátili skutočnosť, že nepreukázala v tomto konaní podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p.

Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods.1 a § 142 ods.1 O.s.p., lebo žalobkyňa bola neúspešná a žalovanej nevznikli trovy.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.